

Cái Hang

Nguyễn Viện

ẢO TƯỢNG CỦA TẬN THỂ

Từ dưới hang sâu 979 thước, hấn ngửa cổ nhìn lên vàng sáng phía trên, bầu trời có viền răng cưa nhập nhòa. Hấn hét lên: Đồ lừa đảo. Âm thanh từ mồm hấn không thoát được lên trên mà cuốn vòng trong thành hang như một vệt khói xiết lấy hấn. Dưới chân, lòng đất chộn rộn hỗn tạp. Hấn đập thành thịch, chửi liên hồi địt mẹ mày đồ đĩ chó. Mỏi chân. Mỏi mồm. Hấn nằm xuống, trong đôi mắt hấn vàng sáng phía trên có hình răng cưa đung đưa như sắp rụng. Hấn há mồm ra chờ. Tao ăn thịt mày. Hai ngàn lẻ ba năm trôi qua, mồm hấn vẫn há.

THÌ CỨ GỌI LÀ TIỂU THUYẾT

Khi con người đến cùng với dao búa và niềm hy vọng đi xuyên qua núi, họ đã nhìn thấy hấn. Nằm bất động, nhưng đôi mắt hấn vẫn long lanh vàng sáng hình răng cưa, cái mồm vẫn há ra chờ đợi và dường như càng lúc càng khao khát hơn. Một trong số họ lấy búa gõ vào đầu hấn. Những âm thanh như tiếng nói ngân lên ù đục rồi rõ dần. Ta là đấng các ngươi tìm kiếm. Họ đồng loạt cười lên khà ồ. Một người vạch đám lá che phủ giữa háng hấn. Không thấy gì ngoài một chút rêu xanh bám ở kẽ, người ấy nói lớn: Adam không phải là đàn ông.

CỪNG CHẴNG CÓ GÌ QUAN TRỌNG

Hấn nói thầm trong bụng: Chúng mày chỉ rách việc. Tao đã từ chối việc sinh sản bởi vì tao được sinh ra không phải bằng ý muốn của mình. Cần phải chấm dứt vĩnh viễn cái gọi là định mệnh.

Đám người dùng dao búa phát quang một khu đất rộng chung quanh hấn. Họ châu đầu nhìn kỹ hấn và phán đoán cái xác này có thể đã tồn tại hơn ba mươi ngàn năm căn cứ vào đôi mắt kim cương trong suốt. Họ hỏi nhau: Đây có phải thực sự là đấng chúng ta tìm kiếm không ?

LÒNG TIN TREO Ở GIỮA HÁNG

Giữa lúc con người cảm thấy bị bỏ rơi, hấn cựa quậy ngón tay chỉ xuống lòng đất. Một người mẫn cảm nhất trong số họ đã nhìn thấy ngón tay sống động và nhìn theo hướng ngón tay. Một luồng sáng từ dưới chân anh ta bám vào các kinh mạch chạy thẳng lên đầu, tức thì anh ta cảm thấy một nỗi hân hoan vô bờ bến kèm theo một sức mạnh rào rạt lan tỏa đầy các cơ bắp. Anh ta xốc tới nhắm ngay chỗ ngón tay chỉ, dùng con dao nhọn hì hục đào. Trong khi những người khác tranh cãi với nhau về ý nghĩa của một thân xác không giới tính, anh ta vẫn miệt mài đào. Không kẻ nào trong số họ biết được thời gian đã qua bao lâu. Cho đến khi tóc trên đầu anh ta bạc, các bắp tay bắp chân đã khô cứng lại như sợi dây chèo, anh ta vẫn đào và những người khác vẫn cãi nhau về ý nghĩa của việc người ta sống không phải là đàn ông cũng không phải là đàn bà.

VÀ ĐỀ CHO GIÓ ĐONG ĐƯA

Từ đáy hang sâu thêm ba mươi thước nữa trong lòng đất, anh ta đã moi lên được một bộ củ hóa thạch gắn vừa khít vào giữa háng của cái xác, nhưng không có cách nào làm cho bộ củ ấy dính được. Người ta lại cãi nhau về việc hàn gắn các vết thương. Sự dung thứ và dị ứng. Sự biến dạng và quán tính đồng nhất hóa. Riêng anh ta nghĩ tốt nhất là treo nó lên như một biểu tượng của ý chí.

Và anh ta đã làm như thế bằng cách buộc nó vào một sợi dây vừa đi vừa rung, miệng hô lớn: Đấng mà các người tìm kiếm đã đến.

KHI VUI TẠI SAO CÁC NGƯỜI KHÔNG KHÓC

Con người tụ tập trên một bãi cỏ dưới bóng chân núi. Những khuôn mặt u buồn vì mỗi mòn trông đợi. Kẻ mang lời hứa đã ra đi từ những thiên niên kỷ trước. Con người không còn biết mình trông đợi điều gì ngoài một nỗi mơ màng được giải thoát khỏi chính sự trông đợi.

Khi ấy anh ta đã đến với bộ củ trên tay.

Từ xa, bóng anh ta che phủ kín cả một cánh đồng lớn. Những đàn dê đang ăn lá ngưng lại và chim trời đáp xuống những ngọn cây. Tiếng anh ta vọng trong gió: Niềm hy vọng từ lòng đất phục hoạt trong tối tăm và trong tối tăm mẫm của sự sống chỗi dậy.

NIỀM HOAN LẠC MANG BỘ MẶT THỐNG KHỔ

Những người đàn bà đã nhìn thấy đầu tiên cái bộ củ trên tay anh ta. Con mắt của họ chuyển từ sự tò mò sang sự chiêm ngắm. Niềm ngây ngất dâng lên từ một tiềm thức xa xôi. Khuôn mặt họ biến dạng, nhăn nhó và co giật. Miệng họ há hốc để thoát ra những tiếng rên. Trong khi thân thể họ xụi lơ oặt xuống.

Cảnh tượng trên làm anh ta hoảng hốt bỏ chạy, quăng lại cái bộ củ lăn lóc trên mặt đất.

CỬA THIÊN ĐƯỜNG KHÓA TRÁI

Các người có tự do và trong tự do các người hãy tán tụng đấng ban phát. Những người đàn bà giúm dó trong hội ức đã đứng dậy. Họ nhặt bộ củ bằng đá do con người bỏ lại, lau chùi bằng tóc và nước mắt rồi cung kính đặt lên một bệ cao. Họ thấp hương và khấn vái. Xin cho chúng tôi được ăn, được nói và được gói mang về.

THƯỢNG ĐẾ KHÔNG CẦM DÂY XÍCH

Ông nhà văn đã nghỉ hưu nói với tôi, có thể người ta không cho ông in những cái ông viết lằng nhằng như thế, nhưng không ai cấm được ông viết. Đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh vì sự hèn kém của mình.

Ở một nơi nào khác hoặc ở một thời điểm khác, con người không hiểu được điều gì đã xảy ra trong cái hang sâu 979 thước và đoạn đối thoại ngắn rất thừa ấy.

(9.4.03)